

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/28/2017
Identifikačné číslo spisu: 6110205689
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6110205689.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ČEZ Slovensko, s.r.o., so sídlom Mlynské nivy 48, 821 09 Bratislava, IČO: 36 797 332, právne zastúpeného: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: PPA Power s.r.o., so sídlom Sládkovičova 47, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 31 618 103, právne zastúpenému: Advokátska kancelária Laššák s.r.o., so sídlom Rudlovska cesta 33, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 771 651, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Laššák, v konaní o zaplatenie 12.186.912,00 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 64Cb/157/2010, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 09. júna 2016, č. k. 43Cob/132/2016-1735, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, uznesením z 19. februára 2016, č. k. 64Cb/157/2010-1710 prvou výrokovou vetou rozhodol, že sa konanie zastavilo a druhou výrokovou vetou rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Tretou výrokovou vetou uložil navrhovateľovi (žalobcovi) povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 10.828,77 Eur, ktoré budú uhradené preúčtovaním časti preddavku vo výške 10.828,77 Eur z účtovného záznamu vedeného pod položkou denníka D14 9/2015 na príjmový účet Okresného súdu Banská Bystrica. Štvrtou výrokovou vetou upravil uctáreň Okresného súdu Banská Bystrica, aby časť preddavku vo výške 10.828,77 Eur z účtovného záznamu vedeného pod položkou denníka D14 9/2015 preúčtovala na príjmový účet Okresného súdu Banská Bystrica rozhodnutia. Piatou výrokovou vetou uložil odporcovi (žalovanému) povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 10.828,77 Eur na účet Okresného súdu Banská Bystrica číslo účtu SK88 8180 0000 0070 0014 5893, BIC/SWIFT: SPSRSKBAXXX, variabilný symbol: 6124127516, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.. Šiestou výrokovou vetou rozhodol tak, že navrhovateľovi (žalobcovi) nevrátil súdny poplatok za návrh na začatie konania.

Siedmou výrokovou vetou nevrátil súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu ani odporcovi (žalovanému) a ôsmou výrokovou vetou nezrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 26.07.2010, č. k. 64Cb/157/10-97. Deviatou výrokovou vetou vrátil navrhovateľovi (žalobcovi) nespotrebovanú časť preddavku zloženého na trovy konania vo výške 598.516,83 Eur a desiatou výrokovou vetou upravil účtáreň Okresného súdu Banská Bystrica, aby vyplatila navrhovateľovi sumu 598.516,83 Eur z účtovného záznamu vedeného pod položkou denníka D14 9/2015.

2. Žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplata sumy 12.186.912,- Eur s 9 % úrokom z omeškania ročne od 24.11.2009 do zaplata z titulu náhrady škody a ušlého zisku, ktorú mal spôsobiť žalovaný porušením jeho povinností vyplývajúcich z uzatvorenej zmluvy o dodávke elektriny vrátane prevzatia zodpovednosti za odchýlku č. 11/2010 z 18.12.2008. Proti platobnému rozkazu, ktorý súd prvej inštancie vydal dňa 27.05.2010, č.k.60Rob/146/2010-45, podal žalovaný odpor s odôvodnením vo veci samej. Prvoinštančný súd uznesením z 26.07.2010, č. k. 64Cb/157/2010-97 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor proti platobnému rozkazu vo výške 33.193,50 Eur. Súd prvej inštancie následne v merite veci v dňoch 02.08.2011, 25.11.2011, 27.01.2012 a 03.07.2012 pojednával a nariadil vykonať znalecké dokazovanie.

3. Na žalovaného bola uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 02.03.2015, č. k. 1R/1/2015 povolená reštrukturalizácia a dňa 30.07.2015 bol súdom potvrdený reštrukturalizačný plán, prijatý schvaľovacou schôdzou dňa 20.07.2015 a súd reštrukturalizáciu žalovaného ukončil. Uvedené uznesenie bolo zverejnené 05.08.2015 v Obchodnom vestníku č. 149/2015. S poukazom na ust. § 156 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) a ust. § zverejnením uznesenia o skončení reštrukturalizácie žalovaného sa súdny spor zastavil ex lege, čo prvoinštančný súd konštatoval prvým deklaratórnym výrokom v predmetnom uznesení z 19.02.2016, č. k. 64Cb/157/2010-1710. O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemal právo na náhradu trov konania.

4. Štát platil v tomto konaní na základe uznesenia zo dňa 29.06.2012, č. k. 64Cb/157/2010-1195, v znení opravného uznesenia zo dňa 21.09.2012, č. k. 64Cb/157/2010-1293, svedočné vo výške 117,70 Eur, na základe uznesenia zo dňa 21.09.2012, č. k. 64Cb/157/2010-1295 ,svedočné vo výške 116,45 Eur a na základe uznesenia zo dňa 24.11.2014, č. k. 64Cb/157/2010-1624 časť znalečného vo výške 21.423,38 Eur. Štátu teda v konaní vznikli trovy spolu vo výške 21.657,53 Eur. Žiadnemu z účastníkov sporu nebolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov ani z časti. Vzhľadom na to, že predmetné konanie bolo zastavené ex lege z dôvodu skončenia reštrukturalizácie žalovaného, nemožno v danom prípade uvažovať o zavinení zastavenia konania žiadnym z účastníkov konania. Štát mal teda v tomto prípade podľa § 148 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov konania od oboch účastníkov konania rovnakým dielom - žalobca je povinný štátu nahradiť trovy vo výške 10.828,77 Eur a žalovaný vo výške 10.828,76 Eur. Vzhľadom na to, že žalobca v spore zložil preddavok na trovy konania vo výške 609.345,60 Eur, ktorý nebol spotrebovaný, súd rozhodol tak, že príslušnú časť trov štátu vo výške 10.828,77 Eur, ktorú je povinný nahradiť žalobca, bude uhradená preúčtovaním z tohto preddavku na príjmový účet súdu.

5. Vzhľadom na pojednávania v merite sporu v zmysle stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Cpj 70/75 zo dňa 17. marca 1976, uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod poradovým č. 14/1976, súd žalobcovi súdny poplatok za návrh na začatie konania nevrátil.

6. Súd prvej inštancie nevyhovel ani návrhu žalovaného, v ktorom žiadal vrátenie súdneho poplatku za ním podaný odpor podľa ust. § 11 ods.1 a 4 Zákona o súdnych poplatkoch v nekrátenej časti vo výške 9.067,52 Eur, ktorú už na účet justičnej pokladnice zaplatil a nevyhovel ani jeho návrhu, aby vo zvyšnej časti súdneho poplatku 24.125,98 Eur, ktorý ešte zaplatený nebol, zrušil uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 26.07.2010, č. k. 64Cb/157/10-97, ktorým bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odpor vo výške celkom 33.193,50 Eur, pretože toto uznesenie potvrdil Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, uznesením zo 07.09.2011, č. k. 41Cob/237/2011-360.

K žiadosti žalovaného o vrátenie príslušnej časti zaplateného súdneho poplatku za odpor za použitia analógie podľa ust. § 11 ods. 3 Zákona o súdnych poplatkoch, prvoinštančný súd uviedol, že vrátenie súdneho poplatku za odpor upravuje Zákon o súdnych poplatkoch v samostatnom odseku 9, § 11, ktorý je k § 11 ods. 3 Zákona o súdnych poplatkoch lex specialis. Keďže sa v prejednávanej veci zastavilo konanie potom, ako sa vo spore uskutočnili viaceré pojednávania a dokazovanie, žalovanému nemohol súdny poplatok za odpor vrátiť.

7. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 24.11.2014, č. k. 64Cb/157/2010-1624 priznal znalcovi znalečné vo výške 26.423,38 Eur a účtáreň upravil, aby ho vyplatila vo výške 5.000,- Eur zo záloh zložených účastníkmi (po 2 500 Eur pre každú zo sporových strán) a vo zvyšnej časti 21.423,38 Eur vyplatil z rozpočtových prostriedkov súdu spolu so svedočným vo výške 117,70 Eur a 116,45 Eur.

8. Na preddavkovom účte žalobcu vedenom pod označením D14 9/2015 bol zaúčtovaný preddavok na trovy konania zložený žalobcom vo výške 609.345,60 Eur, ktorý zostal nespotrebovaný, preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že časť z tohto preddavku vo výške 10.828,77 Eur bude použitá na náhradu trov konania štátu, ktoré je žalobca povinný uhradiť, preto upravil účtáreň Okresného súdu Banská Bystrica vrátiť žalobcovi len nespotrebovanú časť ním zloženého preddavku vo výške 598.516,83 Eur.

9. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým uznesením z 09. júna 2016, č. k. 43Cob/132/2016-1735, uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica z 19. februára 2016, č. k. 64Cb/157/2010-1710 v prvej a druhej výrokovej vete zrušil, v tretej, štvrtej, piatej, siedmej a ôsmej výrokovej vete potvrdil, odvolanie žalobcu voči šiestej, deviatej a desiatej výrokovej vete odmietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd zároveň opravil v záhlaví rozhodnutia prvoinštančného súdu právneho zástupcu žalobcu.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že vo vzťahu k prvej výrokovej vete o zastavení konania a k druhej výrokovej vete o nepriznaní náhrady trov konania účastníkom sú obe výrokové vety navzájom na sebe závislé, pretože vychádzajú z výsledkov konania v prejednávanej veci, ktoré bolo zo zákona s poukazom na ust. § 156 zák. č. 7/2005 ZKR zastavené. Prítom výrok o trovách účastníkov konania súvisí aj s ďalšími výrokmi, keďže prvoinštančný súd musel o trovách konania štátu, ktoré mu vznikli v celkovej výške 21.657,53 Eur rozhodnúť podľa výsledku konania. Práve z tohto dôvodu musel ustáliť, zavinením ktorého z účastníkov konania došlo k zastaveniu konania, a to napriek tomu, že o tejto povinnosti nemal v už zastavenom konaní rozhodovať, inak by však o trovách štátu podľa ust. § 148 O. s. p., nemohol rozhodovať. Po zvážení všetkých okolností podľa názoru odvolacieho súdu dospel prvoinštančný súd správne k záveru, že náhradu trov štátu uložil obom účastníkom konania v rovnakom pomere.

11. Odvolací súd nepochyboval, že okresnému súdu boli zrejmé účinky zastavenia konania a to vrátane trov konania, ktoré vznikli účastníkom konania, preto nebolo možné v zastavenom konaní rozhodovať o trovách konania, a to bez ohľadu na to, či bola alebo nebola pohľadávka veriteľa prihlásená do reštrukturalizácie, preto zvolil len deklaratórnu formu výrokov. Pokiaľ vznikli účastníkom trovy konania do povolenia reštrukturalizácie, mali si ich prihlásiť ako každú inú pohľadávku prihláškou do reštrukturalizačného konania, inak sa stanú voči dlžníkovi zverejnením uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu nevymáhateľnými. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie okresného súdu v časti prvej a druhej výrokovej vety odvolaním napadnutého rozhodnutia podľa § 221 ods.1 písm. e/ O. s. p. zrušil.

12. Odvolací súd zdôraznil, že prvoinštančný súd rozhodoval predovšetkým o náhrade tých trov štátu - okresného súdu, ktoré súd zálohovo platil z rozpočtových prostriedkov za obe sporové strany, časť znalečného a svedočné tieto mali platiť žalobca a žalovaný, preto povinnosť súdu uhrádzania zálohových platieb trvala len do vydania rozhodnutia, ktorým sa konanie v prejednávanej veci skončilo. Z tohto dôvodu prvoinštančný súd nielenže nemal povinnosť si prihlasovať do reštrukturalizácie tieto ním platené zálohové sumy tretím osobám, ktoré platil namiesto účastníkov. Nič však nebránilo účastníkom prihlásiť uvedené sumy do reštrukturalizácie, keďže vedeli o tom, že svedočné a znalečné vo zvyšnej časti platil tretím osobám namiesto nich okresný súd len dočasne. Nález Ústavného súdu SR III.

ÚS 432/2008, ktorým argumentoval žalovaný, nebolo možné podľa odvolacieho súdu aplikovať, nakoľko ide o trovy exekúcie súdneho exekútora. Okresný súd, štát, nebol v predmetnom spore účastníkom platil len zálohovo trovy namiesto účastníkov súdneho konania, mal voči nim právo na ich náhradu bez toho, že by mal povinnosť si tieto uplatňovať v konkurznom alebo reštrukturalizačnom konaní. V zmysle ust. § 148 ods. 1 O. s. p. mohol prvoinštančný súd o trovách štátu, ktoré preukázateľne vznikli, rozhodnúť až po právoplatnom skončení konania. Zo spisu jednoznačne vyplýva, že prvoinštančný súd vykonal výsluch svedkov ako dôkaz navrhnutý účastníkmi a priznal svedkom svedočné vo výške 117,70 Eur a 116,45 Eur, ktoré im aj vyplatil. Výplatením týchto súm vznikli štátu trovy, ktoré majú platiť tak, ako to vyplýva z ust. § 141 O. s. p. účastníci konania, a nie štát. Účastníkom bola súdom uložená aj povinnosť zaplatiť na preddavkový účet štátu zálohu na znalecký posudok vo výške 2.500,- Eur pre žalobcu a žalovaného. Z takto zaplatenej zálohy na znalca však nebolo možné vyplatiť celú výšku znalečného v sume 26.423,38 Eur, preto rozdiel vo výške 21.423,38 Eur platil štát znaleckému ústavu z rozpočtových prostriedkov Okresného súdu Banská Bystrica namiesto sporových strán. Podľa ust. § 140 ods.1 O. s. p. si každý účastník platí tie trovy konania, ktoré vznikajú jemu osobne, ako aj trovy svojho zástupcu. Vzhľadom k tomu, že okresný súd uložil stranám sporu povinnosť zaplatiť nižšiu zálohu na znalecké dokazovanie, než bola výška znalečného neskôr vyúčtovaná znaleckým ústavom, uložil dodatočne obom účastníkom konania povinnosť zložiť preddavok v takej výške, aby bolo možné z neho vyplatiť celú výšku znalečného. Keďže túto povinnosť doplatku uložil súd v čase, kedy už bolo konanie v prejednávanej veci zo zákona podľa ust. § 156 ZKR zastavené, pretože reštrukturalizácia žalovaného bola skončená, musel odvolací súd rozhodnutie okresného súdu v tejto časti zrušiť. Následne mohol súd prvej inštancie vzniknutú situáciu riešiť už len tak, že sám zaplatil znaleckému ústavu trovy dôkazu v časti, ktoré neboli kryté preddavkami účastníkov konania, namiesto nich. V nadväznosti na túto skutočnosť má preto štát právo, aby mu trovy, ktoré platil, nahradili strany sporu podľa výsledku konania rovnakým dielom, keďže bolo konanie v prejednávanej veci zastavené.

13. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobcovi uloženú povinnosť, nahraďiť štátu trovy konania vo výške 10.828,77 Eur riešil v súlade s § 141a/ ods.3 O. s. p. preúčtovaním tejto sumy z preddavku, ktorý zložil žalobca podľa § 141a/ ods. 1 O. s. p. na účet okresného súdu, a to aj bez návrhu, pretože tento sa vždy použije prednostne na náhradu trov podľa § 148 ods.1 O. s. p.. Rozhodnutie okresného súdu v tretej, štvrtej a piatej výrokovej vete bolo podľa odvolacieho súdu vo výroku vecne správne.

14. Odvolanie žalovaného, smerujúce voči šiestej výrokovej vete, ktorou súd nevrátil žalobcovi súdny poplatok za žalobu, odvolací súd konštatoval, že týmto rozhodnutím nebola žalovanému spôsobená na jeho právach žiadna ujma a nie je to ani výrok, na ktorom by boli závislé iné výroky, týkajúce sa povinností žalovaného, ktoré by boli navzájom závislé.

15. Odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie aj v siedmej a ôsmej výrokovej vete, pretože žalovanému nevznikol nárok na vrátenie súdneho poplatku za odpor, keďže neboli splnené zákonné podmienky v zmysle ust. § 11 ods.3 a ods. 9 Zákona o súdnych poplatkoch na jeho vrátenie. Rovnako nebol zákonný dôvod na zrušenie uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 26.07.2010, č. k. 64Cb/157/10-97 v tej časti, v ktorej súdny poplatok žalovaným zaplatený nebol, pretože zrušiť uznesenie o uloženej povinnosti zaplatiť súdny poplatok samotným okresným súdom je možné len za splnenia zákonných predpokladov uvedených v ust. § 11 ods.9, § 12 Zákona o súdnych poplatkoch.

16. Odvolací súd odvolanie žalovaného proti šiestej, deviatej a desiatej výrokovej vete podľa ust. § 218 ods.1 písm. b/ O. s. p. odmietol ako podané neoprávnenou osobou. Žalovanému týmito výrokmi rozhodnutia nebola spôsobená na jeho právach žiadna ujma.

17. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu týkajúceho sa tretej, štvrtej a piatej výrokovej vety prvoinštančného rozhodnutia, podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená. Dovolateľ má za to, že napadnuté rozhodnutie v rozsahu jeho napadnutej výrokovej časti prvoinštančného rozhodnutia spočíva v

nesprávnom právnom posúdení veci, preto žiadal napadnuté časti zrušiť, bez vrátenia veci na ďalšie konanie a o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 444 ods. 1 C. s. p..

18. Podľa dovolateľa odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nepravdivo prezentoval skutkový stav. Nesprávne právne posúdil možnosti rozhodovania o trovách konania a prihlásenie pohľadávky štátu do reštrukturalizácie dovolateľa. Dovolateľ nepovažuje akýkoľvek názor odvolacieho súdu o tom, že prvoinštančný súd v už zastavenom konaní mohol rozhodovať o trovách štátu za správny. Konanie bolo zastavené ex lege a en bloc, vrátane akýchkoľvek konaní týkajúcich sa trov. Keďže z dôvodu zákonného zastavenia konania nie je možné súdom vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie u neho skončí, nie je možné rozhodnúť ani o akýchkoľvek trovách konania (vrátane trov štátu) pokiaľ, takéto rozhodnutie bolo vydané, ide o rozhodnutie v rozpore so zákonom. K otázke prihlásenia pohľadávky do reštrukturalizácie podľa dovolateľa odvolací súd úplne poprel princípy, zásady a logické postupy, na ktorých je ZKR od svojho zavedenia do praxe postavený. Dovolateľ zotrval na svojom právnom názore prezentovanom už v odvolaní, že o trovách štátu nebolo možné počas prerušenia konania a po jeho zastavení už rozhodnúť. Štát ako veriteľ, si mal prihlásiť svoju pohľadávku voči dovolateľovi z titulu náhrady trov konania štátu v celkovej výške 10.828,76 Eur do reštrukturalizácie dovolateľa, čo však neurobil, čím spôsobil, že vymáhateľnosť tohto nároku štátu v zmysle ust. § 120 ods. 1 ZKR zanikla, čím sa stala nevykonateľnou a súd ju ako takú už vo vzťahu k dovolateľovi nemohol priznať. Z vyššie uvedeného dôvodu, ZKR ako lex specialis oproti O. s. p. špeciálne upravil osud konaní, v ktorých sa uplatňovali pohľadávky tvoriace „pôvodný dlh“ spolu s príslušenstvom reštrukturalizovaného subjektu, a to tak, ako je vyššie uvedené. V spojení s uvedeným sa teda predmetné prerušené konanie zastavilo, pričom sa zastavením skončovalo aj otázka náhrady trov konania en bloc. Platením trov znalečného, začatím reštrukturalizačného konania a povolením reštrukturalizácie podľa dovolateľa mal súd prvej inštancie, zastupujúci štát, k dispozícii všetky potrebné fakty na to, aby pri zachovaní odbornej starostlivosti, ktorá sa vyžaduje od všetkých ostatných veriteľov, vedel, že existuje riziko zastavenia predmetného konania s následkami z toho vyplývajúcimi.

19. Dovolateľ uviedol, že napadnuté rozhodnutie v dotknutých výrokových častiach, je nezákonné aj z dôvodu rozporu so zmyslom a účelom reštrukturalizácie a odporuje legitímnym očakávaniam reštrukturalizujúceho sa subjektu. Dovolateľ, ako subjekt, ktorý podstupuje reštrukturalizáciu pôvodného dlhu - ozdravenie, je napadnutým rozhodnutím postihnutý tak, že ho negatívne postihuje nezákonný záväzok patriaci do „pôvodného dlhu“, ktorý mal byť prihlásený do reštrukturalizácie a v rámci reštrukturalizačného plánu vysporiadaný. Neprihlásenie pohľadávky do reštrukturalizácie včas má za zákonný následok jej nevykonalnosť.

20. Žalobca k podanému dovolaniu uviedol, že žalovaný nie je podľa ust. § 424 C. s. p. aktívne legitimovaný na podanie dovolania v rozsahu tretieho a štvrtého výroku. V prípade, že dovolací súd vyhovie dovolaniu a zruší piaty výrok o povinnosti žalovaného nahradiť štátu trovy konania z dôvodu, ktorý uviedol žalovaný, bude nutné zrušiť aj tretí a štvrtý výrok o povinnosti žalobcu nahradiť štátu trovy konania. Rovnako ak dovolací súd zruší tretí, štvrtý a piaty výrok, žalobca navrhol, aby dovolací súd zároveň rozhodol o vrátení preddavku, ktorý zložil žalobca na účet Okresného súdu v Banskej Bystrici, v nespotrebovanej časti 10.828,77 Eur. Žiadosti o odklad vykonateľnosti navrhol žalobca z dôvodu nerovnosti medzi stranami nevyhovieť.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

22. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za

splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

23. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

24. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Toto ustanovenie pritom nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s citovaným ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.

26. V rozhodovanom spore smeruje dovolanie žalovaného proti uzneseniu odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie z 19. februára 2016, č. k. 64Cb/157/2010-1710 o trovách konania v tretej, štvrtej a piatej výrokovej vete.

27. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu o trovách konania poukazuje na základné úlohy najvyššieho súdu v zmysle účinnej právnej úpravy, ktorými sú I. náprava najzávažnejších procesných pochybení v prípade rozhodnutí vo veci samej alebo rozhodnutí, ktorými sa konanie končí, a II. riešenie otázok zásadného právneho významu. Z týchto úloh zverených dovolaciemu súdu zákonom jednoznačne vyplýva, že medzi úlohy dovolacieho súdu nepatrí rozhodovanie o trovách konania, keďže trovy konania predstavujú vo vzťahu k predmetu konania len vedľajšiu problematiku.

28. Pokiaľ ide o otázku (ne)prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu o trovách konania podaného za účinnosti novej právnej úpravy (t. j. od 1. júla 2016), najvyšší súd už v uznesení zo 14. júna 2017, sp. zn. 3CdoGp/2/2016 poukázal na ustanovenia § 419 až § 421 C. s. p., ktoré nepripúšťajú dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania (viď bod 14.2 predmetného uznesenia).

29. Záver o neprípustnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania podľa Civilného sporového poriadku (§ 419, § 420 a § 421 C. s. p.) vyplýva aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď napr. I. ÚS 204/2017, I.ÚS 334/2017, I. ÚS 456/2017, I. ÚS 573/2017, II. ÚS 420/2017).

30. Osobitne dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 421 ods. 2 C. s. p., v zmysle ktorého nie je dovolanie prípustné proti uzneseniam uvedeným v ustanovení § 357 písm. a/ až n/ C. s. p., vrátane uznesenia o nároku na náhradu trov konania (§ 357 písm. m/ C. s. p.).

31. Dovolací súd uvádza, že závery uvedené vyššie platia aj v rozhodovanej veci, kedy bolo uznesenie o trovách konania vydané súdom prvej inštancie ešte za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy (podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku), a teda súd prvej inštancie rozhodol jedným uznesením o nároku na náhradu trov konania a zároveň aj o výške náhrady trov konania - pričom právna úprava účinná od 1. júla 2016 nepripúšťa proti uzneseniu o výške náhrady trov konania ani odvolanie.

32. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného z ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. s poukazom na § 421 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 357 písm. m/ C. s. p., nevyplýva, dovolací súd

dovolanie žalovaného proti uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

34. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.